

årlige finanslove, vil der ikke være nogen realitet i at indsætte en bestemmelse herom i bistandslovforslaget.

Henvendelsens side 8-11 omtaler muligheden for administrationsforenkling.

Man er enig i, at den sociale service, så langt det er sagligt forsvarligt, bør ydes af kommunerne, og at socialcentrets bistand til den enkelte kommune naturligvis vil afhænge af, i hvilket omfang kommunen selv råder over sagkyndig bistand. Omfanget af socialcentrets bistand vil derfor veksle fra kommune til kommune.

Til forslaget om, at socialministeren bør have bemyndigelse til at godkende en aftale mellem en amtskommune og en kommune om, at kommunen kan udøve de funktioner, der er henlagt til amtsorganer, skal man imidlertid bemærke, at kompetencefordelingen mellem kommunerne og de amtskommunale organer i lovforslaget er i overensstemmelse med den opgavefordeling, der er foreslået i socialreformkommissionens 2. betænkning. En adgang til at fravige den almindelige kompetencefordeling for enkelte store kommuners vedkommende ville være i strid med de principper, der er lagt til grund for såvel kommunalreformen som socialreformen, og et brud på den struktur, der er opbygget.

Specielt til forslaget om, at visse af revaliderings- og pensionsnævnenes beføjelser skal kunne delegeres til større kommuner, bemærkes, at dette ville medføre risiko for uensartet praksis, og at det ville gøre opgavefordelingen uoverskuelig også for klienterne.

Om forslaget vedrørende ændring af reglerne om godkendelse af overenskomster

skal anføres, at den foreslåede regel om forelæggelse for amtsrådet, bl. a. når overenskomstparterne er uenige, ikke forekommer relevant, idet man i sådanne situationer må gå ud fra, at overenskomst ikke vil blive indgået. Om begrundelsen for reglerne om godkendelse af overenskomster henvises i øvrigt til svaret på socialudvalgets spørgsmål 122, hvori det er anført, at formålet med amtsrådets godkendelse af overenskomster mellem kommuner og private institutioner er at udøve en koordinerende funktion med henblik på at sikre, at primærkommunernes vurdering af de vejledende regler ikke er væsentlig forskellig fra kommune til kommune.

Henvendelsens side 11 beskæftiger sig med bistandslovforslagets § 37.

Man kan henvise til pkt. 4 i bemærkningerne herfra til henvendelsen fra Bent Rold Andersen (bilag 52).

Det skal dog yderligere præciseres, at det *ikke* ligger i ordene „er afskåret fra at skaffe det fornødne til sit eget eller familiens underhold“ i § 37, stk. 1, at der skal foretages en *snæver* transgsbedømmelse svarende til forsorgslovens § 45.

Til den foreslåede formulering af forslagens § 37 kan bemærkes, at ordlyden ikke med tilstrækkelig klarhed afgrænser de situationer, hvor der bør ydes hjælp fra det offentlige. F. eks. synes ordlyden („befordre selvhjælpsbestrebelse“) at åbne mulighed for hjælp til enhver, der gennem supplerende uddannelse og lignende ønsker at bringe sig op på et højere økonomisk niveau, også når dette ønske ikke er motiveret ved en „social begivenhed“.